

Gent on Files

@rchieflink

Driemaandelijke nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files vzw - jaargang 10 - nummer 4 - oktober 2010

De Zwarte Doos geopend

Topaffiches uit het Stadsarchief Gent

België kan bogen op publieke topcollecties van nationale en internationale affichekunst waaruit instellingen naar hartenlust kunnen putten voor hun retrospectieven. De kwalitatief en kwantitatief fascinerendste verzamelingen zijn deze van het AMVC-Letterenhuis in Antwerpen en het Gemeentelijk Museum Elsene. De laatste kwarteeuw bouwden attractieve musea themacollecties uit: een schoolvoorbeeld daarvan is het Nationaal Jenevermuseum in Hasselt.

Weinig vorsers en studenten kennen de kracht van affichefondsen in private, gemeentelijke, provinciale of rijksarchieven. Ook curatoren benutten niet altijd

de mogelijkheden ervan. De eerlijkheid gebiedt te stellen dat nogal wat fondsen niet of weinig gebruiksvriendelijk ontsloten zijn. Toch halen archivariissen geregeld interessante zaken uit de lade, of beter, van op zolder, want daarover gaat het hier.

DKF 35 staat voor reeksnummer 35 van de *Diverse Kleine Fondsen* in het Stadsarchief Gent. Dit fonds omvat een volumineuze en onvermoed rijke verzameling. Oorspronkelijk bestond die uit dichtgebonden pakjes opgeplooid 'aanplakbrieven en affiches'. In het beste geval stond er een algemene identificatie op vermeld. Zonder uitzondering was het exemplaar dat aan de buitenkant zat, grijs van het stof. De stukken gaan immers terug tot de negentiende eeuw en reiken tot 1988: van het tekstplakkaat over het lithografisch vervaardigde beeldaffiche, de litho-

offset, de foto-offset tot de zeefdruk. Het jaar 1988 luidt de periode in van het digitale afficheontwerp.

In de jaren zeventig van de vorige eeuw liep een 'BTK-project' om DKF 35 te ontsluiten. De oorspronkelijke volgorde van de stukken binnen de pakketten werd opgegeven om ze te herschikken naar inhoudelijke thema's. De aanplakbiljetten kwamen nu in grote kaften terecht: nog steeds gevouwen, zij het dat ze iets ruimer zaten. Naar de geplogenheden van die tijd werden fiches volgeschreven op basis van inhoudelijke en vormelijke criteria. Concreet bevatte de steekkaart (ik citeer): inhoudelijke informatie (hoofdtrefwoord, instelling of organisatie, geografische omschrijving, iconografische omschrijving), een chronologische omschrijving en technische gegevens (druk- of tekentechniek, ontwerper, drukker, verantwoordelijke uitgever, afmetingen). Tot slot

gaf men het thema op: een verkorte titel.

En toen stopte het project. Het restant (lees: het overgrote deel van het fonds) bleef bijna veertig jaar lang onaangeroerd op de zolder van de Abrahamstraat liggen. Toen in de jaren negentig van vorige eeuw het diepteonderzoek naar de geschiedenis van het Belgische affiche op kruissnelheid kwam, werd de inventaris een aantal keer geraadpleegd. Achter sommige signaturen of initialen van de steekkaarten bleek soms de hand en het artistieke brein van ontwerpers van formaat schuil te gaan. Het fonds DKF 35, met zijn amalgaam aan onderwerpen en strekkingen, laat een dwarsdoorsnede van de afficheproductie zien. Terwijl men in de jaren tachtig de neiging had enkel de *highlights* uit museale fondsen te tonen, vormde de expositie *Het affiche. Spiegel van de industriële maatschappij* (Gent 1984) uit het Stadsarchief

Gent een gelukkige uitzondering.

Is er van die eerste bloeiperiode van het Belgische affiche (1894-1905) wel wat terechtgekomen in onze musea, dan geldt dat minder voor de rest van de twintigste eeuw. De 'affichomanie' was over in 1905 en pas na 1970 werd het (historische) affiche 'herontdekt', want gelet op hun nuttigheidsfunctie, verdwenen de meeste aanplakbiljetten snel na hun gebruik.

De kracht van deze collectie schuilt dan ook in haar aparte ontstaansgeschiedenis. Naar aanleiding van de verhuis naar haar nieuwe stek haalde men het restant van DKF 35 van onder het stof. De achterzijde van de affiches leest immers als een archeologisch object. Van elk aanplakbiljet dat men op het grondgebied van Gent wilde uithangen, moest men één exemplaar deponeren bij de politie, die controleerde of men de voorgeschreven taks had betaald.

In onze politieverzamelingen zitten hoogstandjes uit de *belle époque* verstopt tussen een notarisaffiche voor een arbeiderswoninkje in Ledeberg en een waarschuwingsaffiche voor oorlogsgevaar. Want de politie had zich niet uit te spreken over hoge dan wel lage kunst! De ‘aangenomen’ stukken werden gestockeerd en kwamen zo op het Stadsarchief terecht: op elkaar gestapeld, oorspronkelijk wellicht in de chronologische orde waarin ze behandeld werden. Behoorlijk wat affiches dragen zelfs geen datum. Dat is niet alleen het geval bij aankondigingen van culturele aard (men plakte immers maar aan tot aan de dag van de activiteit zelf; een jaartal hoefde dus niet vermeld te worden). Ook op affiches voor handelsproducten ontbreekt vaak het jaartal. De firma wilde het reclamebiljet liefst een hele poos gebruiken. Een tijdsaanduiding zou de publicitaire boodschap al te snel dateren. Bij de fysieke manipulatie van de duizenden affiches uit het fonds DKF 35 werd die orde deels verstoord, waardoor bruikbare informatie over de ontstaans- of distributiedatum verloren ging. Na de verhuis van het Stadsarchief nam men de draad van de jaren zeventig weer op. De pakketten werden losgeknoopt en de stukken per (ongeveer) tien in zuurvrije mapjes gestopt, om deze dan te verdelen over 245 zuurvrije dossierboxen en platte dozen.

DKF 35 vormt een afspiegeling van wat er in de afgelopen anderhalve eeuw in het Gentse legaal aangeplakt werd: een vrij getrouw beeld

van namen, onderwerpen en stijltendensen. Ook over de evoluerende maatschappelijke opvattingen kan het fonds ons wat leren.

Binnen het bestek van dit artikel beperken we ons tot enkele markante stukken: zonder uitzondering toppers uit de geschiedenis van de affichekunst. Zo is de art nouveau in België vertegenwoordigd met bij voorbeeld Henri Meuniers (1873-1922) sterkste ontwerp.

In *Rajah* (1897) concentreren we ons op de kleur én de geur van koffiebonen, op de dampen als sierlijke arabesken, op het exotisme van kader, contouren en versierselen.

Uit Frankrijk stamt een affiche met de signatuur van de Tsjechische grootmeester Alphonse Mucha (1860-1939). Het toneelstuk *L'Aiglon* was speciaal op maat geschreven van de steractrice Sarah Bernhardt die, net als in *Hamlet*, een mannenrol vertolkte (als hertog van Reichstadt). Na de creatie in Parijs op 15 maart 1900 werd het stuk frequent hernomen onder meer in 1903 te Gent. Vanaf 1894 deed Bernhardt een beroep op Mucha. Het zou hun beider carrières een boost geven. Het hier getoonde toneelplakkaat zou het laatste zijn dat Mucha aan haar wijdde. Zou, want het auteurschap is gecontesteerd. We kennen schetsen van het personage door Mucha, met een raffinement dat we hier ontberen. Het portret oogt inderdaad statisch en futloos, de kleuren flets. De belettering mist cohesie en de bladopbouw is ongeïnspireerd. We volgen dan ook de redenering van

affichologen Jack Rennert en Alain Weill, dat Mucha door de drukte voor de Parijse Wereldtentoonstelling niet aan zijn opdracht toekwam en dat Ferdinand Champenois de klus *à la manière de* liet klaren door een medewerker van zijn Parijse drukkerij.

Uit de jaren van het Interbellum zijn hoogstandjes te bewonderen van Leonetto Cappiello (1875-1942), Leo Marfurt (1894-1977) en Francis Delamare (1895-1972), Frankrijks en België's invloedrijkste reclametekenaars. Na 1945 schitteren onder meer Bernard Villemot (1911-1984), Donald Brun (1909-1999) en onze Julian Key (1930-1999), namen die klinken als een klok. Maar liefhebbers zullen evenzeer hun hart ophalen bij de *race* van de *lookalike* Alfa Romeo's over de weidse heuvels van Spa en Francorchamps, door de voorts onbekende Paul Janssens. Ze herinneren ons eraan dat niet elke afficheontwerper een artistiek genie moet zijn om impactvolle reclame neer te zetten!

Karl Scheerlinck,
kunsthistoricus

Het Stadsarchief Gent leent momenteel enkele stukken uit DKF 35 aan de expo “Vlaamse theateraffiches uit het interbellum” in het Museum Albert Van Dyck (Schilde), en dit tot 19.12.2010.

Doelwit: Merelbkestation

In de nasleep van de vliegtuigbom die bij wegenwerken in het voorjaar van 2010 werd gevonden aan de Vogelhoekstraat in Melle, was het ontspijningsbedrijf aDeDe op zoek naar bronnen over de bombardementen op en rond het rangeerstation Merelbeke. In eerste instantie ging de vraag over luchtfoto's en/of plannen, waarop de talrijke bominslagen zouden geregistreerd zijn, om in noodgevallen andere niet-ontpofte tuigen op te sporen. In het Gentse Stadsarchief zijn er helaas geen luchtfoto's terug te vinden. De omvangrijke dossiers, onder meer in de reeksen VII en XII, bevatten schaderapporten, verslagen van luchtbescherming, politie en brandweer, administratieve rapporten en ten slotte naamlijsten van slachtoffers. In reeks VII/1894 worden naast lijsten van vernielde woningen enkele administratieve plannen bewaard. Op één ervan staan de belangrijkste inslagen van het bombardement van 10 mei 1944 aangeduid. Op het rangeerstation Merelbeke en het arsenaal van Gentbrugge worden geen bomaanslagen weergegeven, omdat deze sites niet mochten worden in kaart gebracht.

Het bij het grote publiek bekende 'Merelbeke Station' was het tweede belangrijkste vormingsstation van België, en ondanks de specifieke benaming bevindt het zich grotendeels op het grondgebied van Gentbrugge en Melle. Momenteel is het station 'uitgerangeerd' en werden de technische gebouwen

en rangeergebouwen van treinstellen overgebracht naar een spoorwegstation op de lijn 50 Brussel-Gent.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog had de plek Merelbeke Station voor het Duitse leger een bijzondere strategische waarde. Het was een vitaal verkeerscentrum voor troepen- en munitietransporten van en naar de diverse front- en operatiegebieden, later hoofdzakelijk een toevoerlijn naar de Atlantikwall en de VI-lanceerinrichtingen in Noord-Frankrijk. Voor de geallieerden was dit een prioritair uit te schakelen doelwit, en zeker vanaf 1944 toen, in de aanloop van de landing op Normandië, belangrijke spoorwegen, verkeersknooppunten en bruggen systematisch werden gebombardeerd. De geallieerden probeerden

met drie verschrikkelijke bombardementen de spoorweginfrastructuur te vernietigen. Al bij al viel de schade bij de eerste twee raids nogal mee voor het vormingsstation en ondervond het treinverkeer weinig hinder. Maar de bommen richtten daardoor ongekende verwoestingen aan in de omliggende wijken, met honderden doden en gekwetsten tot gevolg.

Eerste bombardement, zondag 5 september 1943, 09.00 uur

De grootscheepse aanval werd uitgevoerd door een Amerikaanse formatie, samengesteld uit twee eenheden en met een totaal van 63 bommenwerpers. De eerste groep kon het doelwit vrij goed traceren, identificeren en bombarderen.

De tweede groep kon echter minder goed richten door de enorme stofwolken die de eerste formatie had gevormd, waardoor de bommen grotendeels op de omliggende wijken werden gedropt. In totaal maakte deze raid 111 dodelijke slachtoffers en een veelvoud aan gekwetsten in Gentbrugge, Merelbeke, Ledeberg en Melle. Dit was vooral te wijten aan het feit, dat een aantal bommen vielen rond de Sint-Antoniuskapel in de Louis Van Houttestraat, net op het moment dat de hoogmis was beëindigd. Daarnaast waren er zware vernielingen in de Walstraat, de Vredestraat, de Jozef Vervaenestraat, de Verbroederingsstraat, de Leo Tertzweillaan, de Oude Brusselseweg, de Mellestraat, de Adolf Van Ooteghemstraat, de Florastraat en de Merelbekestraat.

Tweede bombardement, maandag 10 april 1944, 22.42 uur

Omstreeks 22uur verlieten 120 bommenwerpers van de Canadese Royal Canadian Air Force hun basis. Slechts 118 toestellen bereikten hun doel. Tussen 22.42 uur en 23.05 uur brak letterlijk en figuurlijk de hel los en werd hoofdzakelijk de omgeving van het station op het grondgebied van Gentbrugge, Ledeberg, Melle, Merelbeke en Zwijnaarde zwaar gebombardeerd en tot een ruinelandschap herschapen. Door fout gedropte markeringsfakkels werd de raid zeer onnauwkeurig uitgevoerd, waardoor het hoofddoel grotendeels gevrijwaard bleef. Door deze rampzalige vergissing vielen er 428 doden, en waren er honderden zwaar gekwetsten; 584 huizen werden vernield en 1009 panden waren zwaar beschadigd. Gekwetsten werden in allerijl met de

weinig ambulancevoertuigen en in der haast opgeëiste bestelwagens naar onder meer het Bijlokehospitaal, het Hospice van Ledeberg, het Militaire Hospitaal aan Ekkergerm en andere ziekenhuizen gebracht. In totaal telde men 154 voltreffers die door de plaatselijke bewoners 'Canadese Paaseieren' werden genoemd. Er werden 1662 bominslagen geteld, veroorzaakt door een 613,4 ton projectielen, gedropt van op 14.500 voet. De Gentse brandweer verleende hulp in de Gontrodestraat, de Peter Benoitlaan, de Van Goethemstraat, de Florastraat, de Oudenaardsesteenweg, de Bloemstraat, de Gontrodeheirweg, de Merelbekestraat, de Bergstraat, de Mellestraat, de Hundelgemsesteenweg en aanpalende straten tot aan de viaduct, de Sint-Elisabethlaan en de Teaterstraat. Op de site van het rangeerstation werd onder meer de stelplaats met 107 locomotieven vernield en was het treinverkeer tussen Gent en Brussel slechts voorlopig lamgelegd. Het afweergeschut binnen dit gebied was buiten werking gesteld en hierbij kwamen een dertigtal Duitse soldaten om het leven.

Derde bombardement, woensdag 10 mei 1944, 23.45 uur

Omdat de aanval van 10 april de spoorweginfrastructuur niet had onderbroken, volgde er op 10 mei 1944 een nieuwe raid. Deze keer vertrokken vanuit zes verschillende basissen 118 zware bommenwerpers van het Royal Canadian Air Force en bereikten ze om 23.43uur hun doel. Die avond werd van op 9.000 voet hoogte 425 ton bommen gedropt op het gemarkeerde doelwit. Het stationsgebied lag deze

keer helemaal in puin en het rollende materieel was herleid tot schroot. De pas herstelde sporen van de vorige aanval moesten er weer aan geloven. Er werden 334 bommenkraters geteld, sommige hadden een diepte van 9 meter. Na het bombardement telde men 'slechts' 48 doden en 58 gekwetsten. Dit relatief kleine aantal slachtoffers was toe te schrijven aan het feit, dat de wijken rondom het vormingsstation grotendeels niet meer bewoond waren ten gevolge van het bombardement van 10 april. Daarnaast hadden veel inwoners het zekere voor het onzekere gekozen en waren voorlopig ingetrokken bij familieleden of vrienden ver buiten de gevaarlijke zone. Buiten de schade aan de spoorweginstallaties waren 607 huizen vernield, 393 zwaar beschadigd en 604 licht beschadigd, onder andere in de Mellestraat, de Hundelgemsesteenweg, de Gontrodestraat, de Teaterstraat, de Peter Benoitlaan, de Florastraat, de Bloemstraat, de Gontrodeheirweg, de Brusselsesteenweg/hoek Bruiloftstraat, de Rode Kruisstraat, de Jules de Saint-Genoisstraat, de Heidestraat, de Priesterstraat, de Koning Leopold III-laan, de Karel Lodewijk Ledeganckstraat, de Vuurstokerstraat, de Jean Jaurès-laan, de Jozef Vervaenestraat, de Van Goethemstraat, de huidige Koning Boudewijnstraat, de Floristenstraat, de Werkhuizenstraat en de Arsenaalstraat, wat omvangrijker was dan de schade aangericht in april. Merelbeke werd tot na de bevrijding in september 1944 niet meer als vormingsstation gebruikt.

Georges Antheunis

De 'look and feel' van de geschiedenis

Op 9 oktober opent het STAM zijn deuren. Het nieuwe stadsmuseum op de Bijlokesite zal de geschiedenis en de toekomst van Gent tonen.

Het Stadsarchief is steeds nauw betrokken geweest bij de uitbouw van het museum. Het STAM-team kamde jarenlang de collecties uit op zoek naar het meest sprekende beeldmateriaal. Honderden digitale opnames van foto's uit de collectie van de Stedelijke Commissie en de Fototheek, van prenten uit de Atlas Goetghebuer en de collectie De Keyser, en ook heel wat filmmateriaal uit de Audiovisuele verzameling maken deel uit van de multimediaopstellingen die van het STAM een zeer hedendaags museum maken.

Enkele topstukken uit de collectie van het Gentse Stadsarchief krijgen er vanaf oktober hun pronkplaats. Het zijn telkens stukken

die geschiedenis ademen: door hun uitzicht, door het materiaal waarvan ze gemaakt zijn, door hun geur...

Zij verlaten de donkerte van het archiefdepot:

- Den Witten Bouc
- De Carolijnse Concessie
- De Keure van Gwijde Van Dampierre
- Het Groot privilege van Maria van Bourgondië
- De Unie Vlaanderen en Brabant
- Het Cartularium van de Pijnders
- Het Cartularium van de Huidenvetters
- Het Register van de Garentwijdens
- Het Charter van het Wenemaersgodshuis
- De Ommeloper Royghem
- De Vrede van Gavere
- Het Register van metselaars en steenhouwers
- Het Cartularium van de timmerlieden
- Het Cartularium van de Gentse Brouwersambacht

Al deze stukken zullen in volle glorie te bewonderen zijn, want elk stuk kreeg de nodige restauratiezorgen.

Natuurlijk doet afscheid altijd een beetje pijn, maar er zijn vele redenen om de nieuwe bestemming van deze documenten toe te juichen. Een heel nieuw publiek wacht hen op, een publiek dat de weg naar De Zwarte Doos waarschijnlijk nooit zou vinden, en zelfs niet de intentie heeft om die weg te zoeken. Want we weten toch allemaal dat onze deur voor iedereen openstaat, maar dat de drempel zeer hoog blijkt te zijn. Wie komt de Carolijnse Concessie opvragen? Wie weet dat ze in De Zwarte Doos ligt?

Voor wie onderzoek wil doen in de documenten die vertrekken, liet het STAM digitale kopieën maken, die in de leeszaal te consulteren zijn.

Acquisitie moet je plannen!

In november verschijnt *Schatten van mensen*, een publicatie waarin veertig schatten uit particuliere archieven worden belicht, die in de loop der jaren werden overgedragen aan De Zwarte Doos. In deze 007 willen we kort het belang van een goed acquisitiebeleid belichten voor een stadsarchief.

Er dient een onderscheid gemaakt te worden tussen de archieven, gevormd door de diverse stadsdiensten enerzijds, en door particuliere archiefvormers, zoals bedrijven, verenigingen en families anderzijds. Voor de archieven van de stadsdiensten bestaan er officiële selectielijsten. Deze bieden aan de stadsarchivaris een overzicht van de door de stedelijke overheden gevormde documenten, met bijhorend bij elke serie een definitieve bestemming, namelijk bewaren, vernietigen of selecteren. Aan de hand van deze selectielijst kan de archivaris zich een beeld vormen van de series, die in de (nabije) toekomst verplicht aan het stadsarchief zullen overgedragen worden, en de andere, die vernietigd zullen worden.

Particuliere archiefvormers echter zijn niet verplicht om hun documenten over te dragen aan een stadsarchief. De acquisitie van particuliere archieven, die een waardevolle aanvulling vormen op de archieven van de stedelijke overheidsdiensten voor het onderzoek naar de ontwikkeling van de stad, hangt volledig af van de welwillendheid van de betrokken archiefvormers. Toch kan het voor een stadsarchief zinvol zijn om een acquisitieplan voor particuliere archieven op te stellen, met als centrale vragen: welke archieven willen we aan onze collectie toevoegen en waarom?

Tot op heden heeft het Stadsarchief Gent, net zoals ongeveer alle stads- en gemeentearchieven in België, geen volwaardig acquisitieplan opgesteld. Aangeboden particuliere archieven worden elk afzonderlijk geëvalueerd en al dan niet in de collectie opgenomen. Het opstellen van een acquisitieplan als hulpmiddel heeft echter verschillende voordelen. Ten eerste komt men na een onderzoek van de eigen collectie lacunes op het spoor die men kan trachten op te vullen. Ten tweede vermindert de kans dat subjectieve factoren, zoals bijvoorbeeld de interesses en de achtergrond van een archivaris, een rol gaan spelen bij het al dan niet aanvaarden van een aangeboden archief of bij de zoektocht naar te verwerven archieven.

Aan de hand van een acquisitieplan kan de stadsarchivaris de aandacht richten op specifieke archiefvormers, die een belangrijke rol spelen of gespeeld hebben in het economische, culturele en sportieve weefsel van de stad en het dwingt de archivaris om keuzes te maken. Immers, in zo'n plan komen diverse criteria aan bod, waaraan een particulier archief kan getoetst worden vooraleer het wordt opgenomen in de collectie, zoals bijvoorbeeld de representativiteit van het archief, de authenticiteit van de aangeboden documenten, de toegevoegde waarde ten opzichte van de eigen collectie of de volledigheid van het archief. Een goed geplande acquisitie van particuliere archieven betekent dus niet dat alle opgespoorde of aangeboden archieven zomaar in de collectie opgenomen worden.

Joachim Derwael

Link

Schatten van Mensen

10 jaar GOF – 5 jaar Stadsarchief in De Zwarte Doos

Gesprek met Daniël Termont, burgemeester van Gent

Zondag 28 november vindt het derde en laatste luik plaats in de gesprekkencyclus over het belang van archief en van bewaren voor samenleving en individu.

Na Michiel Hendryckx, persfotograaf en Koen Crucke, operazanger, is het de beurt aan Daniël Termont om in gesprek te treden met Griet Pauwels.

Daniël Termont aan een Gents publiek voorstellen is een bijna overbodige taak. We doen toch nog een kleine greep uit de vele activiteiten die de loopbaan van Daniël Termont hebben getekend: Federaal verantwoordelijke voor de MJA (de toenmalige jongerenwerking van de Socialistische Mutualiteiten), Directeur van het Vakantiecentrum De Ceder in Deinze, secretaris-schatbewaarder van de Bond Moyson, stichter en voorzitter van MJA en Jongsocialisten Mariakerke, ondervoorzitter van het Integraal Waterbedrijf TMVW, ondervoorzitter van het gastransportbedrijf Fluxys.

Op 28 november zal het echter vooral zijn carrière zijn als Gents gemeenteraadslid, als schepen in de sectoren van haven, economie en feestelijkheden en tenslotte als burgemeester van Gent, die het gesprek een beslissende wending zal geven. Een gebondenheid aan Gent die hij bovendien ook uit als trouwe supporter van de Gentse voetbalclub AA Gent.

Deze rasechte Gentenaar aan het woord laten in de niet-alledaagse context van de archiefwereld, staat garant voor een boeiende voormiddag die u beslist nu reeds in uw agenda moet vrijhouden. Op 28 november zal bovendien de publicatie *Schatten van Mensen* aan het publiek voorgesteld worden.

Plaats van afspraak: De Zwarte Doos, Dulle-Grietlaan 12, 9050 Gentbrugge

Datum en uur: Zondag 28 november om 11.00 uur

Vrije Toegang

colofon

@rchieflink is de driemaandelijke nieuwsbrief van 't Archief. Gent on Files, een ondersteunende vzw voor het Stadsarchief van Gent

Het abonnement is begrepen in de lidmaatschapsbijdrage: 15 euro individuele leden, 18 euro gezin, 25 euro steunende leden en 250 euro ereleden.

Een los nummer kost 5 euro.

Rekeningnummer:
000-3252077-55

Projectrekening Koning Boudewijnstichting

“voor een betere conservatie van de charterverzameling”: 000-0000004-04 met mededeling 'L82195 - 't Archief Gent on Files vzw; een fiscaal attest vanaf 30,00 euro.

Adres GOF

p.a. De Zwarte Doos Stadsarchief,
Dulle-Grietlaan 12, 9050 Gentbrugge
(09)266 57 60
stadsarchief@gent.be
www.archieflink.centerall.com

Coördinatie en eindredactie

Valérie Meillander
Christine Duthoit

Verantwoordelijke uitgever

Piet Veldeman, Ooistraat 10,
9041 Oostakker

ISSN - nummer: 1376-2966

Foto's:

Storm Calle, tenzij anders vermeld

Vormgeving

Evé Grafica - Erika Vanderstockt,
Gent, GSM: 0486/51.78.88

Druk

J.Verbeke, Gent

Inhoud

1
De Zwarte Doos geopend

4
Doelwit: Merelbekestation

6
De 'look and feel' van de geschiedenis

7
007

8
Link: Schatten van mensen